

Beba Balašević
FRANKO HAHAHIH
SAGA O MALIM I VELIKIM ČUDIMA

Reč prijatelja

Napisati predgovor/reč urednika za neku knjigu nije lak zadatak. Još je teže kada to radi neko ko nije pisac (sagotvorac) i sklon je digresijama (digresijotvorac). Ja sigurno neću uspeti da nadmašim Onog Ko Je Napisao Predgovor Za Prvu Priču Iz Sage O Malim i Velikim Čudima¹, ali ću pokušati da dam odgovor na pitanje: zašto čitati Franka Hahahihi? Ako nekad, dragi kolega čitaoče, i primetiš da sam subjektivan, znaj da si u pravu.

Dakle, zašto Franko i šta njega izdvaja od skribomanskih spisa autorki sa dva ili više prezimena? Pa, osim činjenice da autorka Franka ima samo jedno prezime i nadimak, razlika je i u namerama. Ona nije pisala da bi gostovala po dosadnim emisijama, još dosadnijih voditeljki, niti da bi zaposlila svoje sestričine, već je pisala vama, Prijateljima. Knjige i nisu ništa drugo nego debela pisma prijateljima (zapisao jedan nemački filozof pozivajući se na jednog nemačkog pesnika).

Ja, kao prvi prijatelj do koga je stiglo ovo *pismo*, ne želim da otkriyam sadržaj, ali mogu da vas pozovem da pročitate. Vi, koji ste čitali prethodno *pismo* pod imenom Gospodin Šapšal, verovatno, i bez mog *nagovora*, imate dobre razloge da, sedeći u omiljenoj fotelji, saznate šta je novo u manastiru i *Petrunjeli*, kakve avanture spremaju Paolo i Džez, da li su neki još uvek namćori i ko je taj Rahi, koji može sve da sredi? Vama, koji prvi put dolazite u univerzum Sage o malim i velikim čudima, neće biti teško da nadoknadite propušteno. A, ako i imate neka pitanja, tu smo mi, stariji prijatelji, da vam pomognemo.

Kada sam već spomenuo prijateljstvo, red je i da vam kažem da ova knjiga neće promeniti vaš život. Neće vas podstaći da počnete da vežbate, da promenite posao ili način života. Ali, uživaćete. Nasmajaćete se, poželećete da nahranite vrapce, da sa nekim podelite fišek karamela, ili krenete na put. Pa, makar i do najbližeg parka gde ćete zajedno gledati zvezde. Možda se tako deo magije Franko univerzuma prenese i na ovaj naš.

Strahinja Vujić

¹ Sada, verovatno, proveravate ko je Taj Neko?

1.

Noć je prekrila Grand l'Grad nežno kao šestomesečnu bebu...

Da, onu bebu kojoj su baš počeli da niču zubi...

I koju svi obožavaju, ali *konačno-je-zaspao-nemoj-da-bi-neko-šušnuo-ceo-dan-mi-je-na-rukama-man'te-me.*

Kao po dogovoru, svako veče stanovnici ovog grada zaspali bi gotovo u isti čas...

Istina, najviše zbog nemilosrdne pijačne konkurencije, jer, ako se uspavaš i minut, teško da ćeš ujutru naći slobodnu tezgu, ali 'ajde...

Skoro da je tako bilo i ovu noć. Za ovo *skoro* odgovoran je jedan pospani pajac. Njegovo ime je Franko Hahahihi i on *može* da spava.

Ali, neće.

Bar ne dok ne sredi utiske sa popodnevne predstave koja je tekla po planu sve dok u publici nije ugledao...

„Ne mogu da verujem da je to on...”

„Fo on?”

„Ne kažem tebi ništa! Glasno razmišljam samo... Uostalom, zašto ne spavaš?!”

„Kfak.”

Veliki beloćubi kakadu promrmljao je svoje *kfak* u zamenu za *kvak*, koje je poslednji put pravilno izgovorio pre nego što je kljun okrnjio košticom od šljive. Franko se okrenuo prema zidu i uvukao ruke pod jastuk. On je bio jedan od spretnijih vodenih pajaca na svetu. Razgiban i vešt, umeo je da žonglira sa čak deset užarenih šiškarki

dok na jednoj nozi stoji na dasci za surf. Ali, ono što nije znao, a što mu je sad jako trebalo je:

„Sigurno postoji neki položaj tela u kom se najbolje misli..”

„Mifli.”

„Spavaj, Gogo!”

Misli su mu se sudarale kao pijanci na zadnjim vratima bifea kad naiđe racija. Taman je bio pronašao svoj mir... Izgradio je ime (za šta je uslov bio naravno prvo da ga promeni) zarađivao je više od kolega iz branše, patentirao je desetak vrhunskih fazona za koje su mu drugi pajaci plaćali tantijeme, godinama je već putovao svetom okružen prijateljima i sad *ovo*?!

Da, unervozilo ga je. Bio je sasvim siguran da ga on iz publike nije mogao prepoznati zbog šminke i šešira, ali Franku je bilo dovoljno što je on njega poznao... Dovoljno da ga uznemiri. Koje su sve emocije bile umešane u uznemirenost nije definisao, ali je sasvim sigurno bes bila jedna od njih.

„Gogo, spavaš?”

Franko je seo na krevet, naslonio se uz hladan, drveni zid svog cirkuskog vagona i podigao noge.

„Gogo?”

„Kfak?”

„Kako možeš da spavaš sad kad vidiš da imam neku brigu?”

„Bfigu?”

„Eh... Ni sam ne znam šta da radim... Bio sam siguran da ga neću više nikad videti... Šta ako me je ipak prepoznao? Šta ako zna da sam to ja, ali čeka pravi trenutak da... Baš sam zbunjen...”

„Fbunjen?”

„Zbunjen, ne *fbunjen*! Podseti me da odemo do kljunara da ti za-krpi to, ne mogu više da te slušam kako frfljaš!”

„Frfljaf.”

„Dobro... Sutra je novi dan. Možda ću sanjati rešenje, to bi bilo najbolje. Laku noć.”

Gogo je posmatrao svog tužnog prijatelja kako ušuškava tabane pod debeli jorgan. Čuo je kako je udahnuo duboko i nadao se da će ga ščepati san. Posle nekog vremena, začkiljio je svoje male ptičije oči i video da je Franko Hahahihi utonuo u san.

„Fpava”, prošaptao je i zagnjurio kljun u perje na grudima.
Grand l’Grad konačno je spavao punim kapacitetom.

„Ovo stvarno nema smisla.”

Kako znaš da nema, pa još se ništa nije ni desilo! Šta nema smisla, papagaj koji je okrnjio kljun?!

„Znaš ti dobro.”

Ne znam, šta?! Šta nema smisla?! Pajac koji ne može da zaspi?!

„Nema smisla što počinješ priču bez da me prvo pozoveš, a drugo da nas predstaviš, kako i dolikuje!”

Jao, dobro, evo: ja sam Pisac, a ovo je moj Savetnik, i ja ću napisati ovu knjigu, a Savetnik će da---

„Mi.”

Molim?

„Mi ćemo napisati ovu knjigu.”

Opaaaa... Malo smo pustili krila? Udarila ti je slava u glavu zbog prethodne knjige i ti sad više nisi samo tamo neki savetnik, nego si kao i pisac?!

„Nisam ja pisac, niti želim ikad u životu da budem pisac, jer je to stravično dosadno i ne znam ko bi normalan od svih zanata na

svetu izabrao da sedi i kucka danima i noćima neke budalarije, ja ti samo kažem da---

Dajem ti otkaz.

„Hahaha... Ne stvarno, slušaj---

Stvarno ti dajem otkaz.

„Ne možeš ti meni da daš otkaz tek tako. Postoji otkazni rok od šezdeset dana.”

Dobro, onda idi za šezdeset dana.

„I po ugovoru, ja tih šezdeset dana mogu i dalje da sedim na poslu i radim. Pa ti sad biraj da li ćeš da čekaš toliko i tek onda nastaviš knjigu, ili ćeš me trpeti.”

Ko je pisao taj idiotski ugovor?

„Pa mi. Ti kao Pisac, ja kao Savetnik.”

Jezivo... Probaj onda da me bar za to vreme ne nerviraš puno. Ja pišem knjigu, ja! To ne zaboravi....

„Važi.”

I, ako ćeš mi već džedžati nad glavom, onda makar budi od koristi, pa me savetuj tu i tamo.

„Faži.”

Faži?

„Pa kao ovaj tvoj papagaj, kontaš? Hehehe...”

Strašno... Još pedeset i devet dana... Ubiću se...

„I i po. Pedeset i devet i i po dana.”

I i po... Ti hoćeš da budeš pisac, a ne znaš ni da se izražavaš kako treba.

„Neću ja da budem pisac, kažem ti---

Ćut! Moram sad da nastavim priču već.

Poslastičarnica *Petrunjela* vrvela je od dece. Nesnosna dreka odavno je prelazila sve granice tolerancije gazdarica Mage, koja se pred naletom ekskurzije sakrila u špajz².

„Rooolf!”, dreknula je kroz odškrinuta vrata kad je ugledala šefa celodnevne smene, izvesnog Rolfa, nezvaničnog šampiona u manirima.

„Mago? Zvali ste me?”

Svako, ali *svako* drugi bi pitao: *Mago, šta kog đavola radiš u špajzu i zašto sediš na Šokoladnim bombicama sad su za baciti!*

Ali, ne i Rolf.

„Reci deci da nemamo više slatkiša!”, dreknula je Maga.

„Bojim se da ne mogu.”

„Zašto ne bi mogao?!”

„Zato što to nije istina, gospođa Mago.”

Maga je brečila glavu u šake i zakukala:

„Zašto, ali zašto se ovo meni dešava! Da je tu Zuzur, da vidiš kako bi leteli svi naglavačke k'o je'n - dva!”

„Ne razumem. Mislite brojevi jedan i dva? Ali, brojevi ne mogu da lete, bar ne da ja--”

„Rolfika! Idi u salu hitno i nađi mi tamo nekog ko sme da laže!”

Rolf se okrenuo na peti i napustio uski prostor između kuhinje i špajza. Za manje od trenutka vratio se u pratnji Sode Štipaljara, iskusnog prodavca jastoga, koji se slučajno zatekao u poslastičarnici u nameri da kupi kilo *Leptirovih treptaja*. Od bele čokolade. Crnu nije voleo.

„Gospođa Mago, evo doveo sam gospodina Sodu.”

² Od kog je za nijansu bila veća. (kao i od, uostalom, svakog drugog špajza na svetu.)

„Kaž'te Mago, šta treba da se slaže?”

„Hm... Sodo Štipaljkar... Došli ste po *Leptirov treptaj*?”

„Kilo. Od bele čokolade. Crnu ne volim.”

„Znam, znam, uvek vi to, nego... Ne morate platiti. Mi častimo! Samo... uzmite od Rolfa kecelju i izađite na vitrinu i recite ovoj deci da nema više slatkiša.”

Soda je izbečio oči i klimnuo glavom, pruživši Rolfiki ruku u stilu *deder kecelju*.

Kad je tako prerušen otišao u pravcu svoje misije, Maga je polu-zagrlila Rolfa.

„Rolfe, ti si tako dobar... Zaista... Ali nekad mi stvarno dođe da te ošajdarim...”

„Naravno, Mago. To je vaše pravo. Ja neću imati ništa protiv.”

„E, vidiš, to i jeste zašto mi dođe da te ošajdarim! Ne možeš biti toliko dobar stalno. Izaberi neke dane kad si dobar, a kad nisi.”

„Kako to mislite?”

„Pa, evo vidiš, na primer, ovaj Soda Štipaljkar... On je izračunao da će uçariti par novčića tako što će jednostavno izaći i slagati decu, i nije pravio pitanje oko toga. A ti nisi MOGAOOO DA---”

Govoreći poslednju rečenicu, Maga je uhvatila sebe kako se nadvikuje sa užasavajućom galamom koja je dolazila iz sale.

„ŠTA SE TO DEŠAVA, ROLFE?”

Pošto jednom gospodinu ne priliči da nekontrolisano urla, posebno ne u razgovoru sa damom, Rolf je samo slegao ramenima i okrenuo se na peti da ode i osmotri situaciju. Kad se vratio, Maga je gorela od nestrpljenja da sazna zašto se žamor dece ustostročio kad je Štipaljkar otišao da im objasni da treba da idu.

Maga je gorela od nestrpljenja i dalje.

Rolf je ćutao.

„PA ŠTA SE, KOG ĐAVOLA, DEŠAVA TAMO?!”

Rolf je i dalje ćutao.

„GOVORI, POBOGU!”

„Gospodin Štipaljkar je ipak odlučio da---”

„NE ČUJEM TE NIŠTA!”

„Gospod---”

Maga je šćepala Rolfa i ugurala ga u špajz. Vrata nisu mogla da se zatvore.

Od nje.

Ipak, malo je bilo podnošljivije za razgovor.

„Govori!”

„Gospodin Štipaljkar je izneo slatkiše iz vitrine i prodaje sve jestivo i nejestivo, rekao bih. Deca mu ostavljaju ozbiljne napojnice.”

„Kako misliš prodaje sve?!”

„Prodao je i jedan avsec na dva sprata, držač za salvete u obliku pospanih prepelica i onu napuklu zelenu lopaticu za rinfuzu. Čini mi se.”

„Ma, kako misliš *on* prodaje?! Pa to je naša poslastič---! Trebalo je da kaže dec---! Ne možeš se više ni na koga oslon---!”

Maga nije završila nijednu reč u poslednjih par rečenica, a tada je bila najopasnija.

„Sad kad mu odem tamo ima da ga ošajd---!”

Odvalila je ionako obeshrabrena vrata od špajza i uputila se prema prodajnom pultu u velikoj sali poslastičarnice. Deca su se pentrala po vitrini i zasipala Sodu novčićima kao svadbarskog muzikanta.

„Idemo dalje... Šta s' ti mali rekao? Kilo *Špupnica*?”

Maga je dohvatila Sodu Štipaljkaru za okovratnik. On je taman zahvatio punu šaku³ *Špupnica* kad je osetio da mu se stopala odvajaju od poda. Njega ta činjenica svakako nije mogla da odvoji od nov-

³ Pošto je lopaticu prodao.

čiča koje mu je pružio dečak. Podignut tako u vazduh, svestan da je u nevolji, bez ikakve šanse da se odbrani, Soda Štipaljkar je rekao:

„Idemo dalje. Ko je sledeći?”

Maga je uzela vazduha da se derne na Sodu. Kad Maga uzme vazduha, dobar deo svake prostorije ostane bez istog i stvori se mala razlika u pritisku. Nekoj deci su se zapušile uši.

„Mago!”

Soda Štipaljkar je osetio olakšanje.

Maga je osetila isto to, ali iz drugih razloga.

„Mago, spuštaj čoveka, evo me stižem!”

Kroz najezdu dečurlije probijao se dobri i plemeniti Veliki Marfi, Magin prijatelj i muž, čovek kom se često, mnogo više od nje same, raduju drugi u njenom prisustvu jer znaju da samo on može da je smiri.

„U čemu je nesporazum?”, pitao je dok je pažljivo izvlačio Sodu iz Maginog čeličnog stiska.

„Ja ne mogu više ovu galamu da trp---! A on je rekao da će reći deci da nem---”

Marfi je shvatio da Maga ne završava reči u rečenici i da crveniji alarm od toga ne postoji.

„Idemo odavde ti i ja, a ti Rolfika, pobrini se da sve bude u redu ovde!”

Rolf se osmehnuo Marfiju i klimnuo glavom, a Soda je jednostavno nastavio da hara. Na kraju, ne može da mu se zameri. Soda Štipaljkar je trgovac čitav život. Ne iskoristiti priliku kao što je ova bio bi za njega protivprirodni čin. Nije njega zanimalo novac. Svakako je mislio da *Petrunjelu* napusti sa kilom *Leptirovih treptaja* i možda jednim ili dva *u-redu-je* kusura.

Za Sodu Štipaljkaru, trgovina je bila više od religije.

Franko Hahaha! ogledao se u muzgavom ogledalu Madam Moganine garderobe. Bela boja kojom je farbao lice pred svaki nastup činila mu se providnom. Usta je oivičio crvenim nijansama i dočrtao suzu ispod levog oka. To je uostalom radio svaki dan, poslednjih pet godina, od kad je postao šef pajaca u čuvenom vodenom cirkusu iz Barikudija. Ipak, ovaj put, i to prvi put, plašio se da nema dovoljno maske na licu.

„Šta ti kažeš, Gogo?”

„Fuper.”

Fuper je naravno bilo super.

„Ma tebi je uvek sve *fuper!* Lako je tebi... Šta ako odluči opet da dođe na predstavu?”

„Fta?”

„Pa *nifta*, onda ću se opet dekoncentrisati!”

„Defonkfentr---”

„Nemoj ni da pokušavaš!”

Gogo je stisnuo kljun i pokunjio se. Zakačio se među par pernatih ogrtača Madam Mogan, koji su visili sa drvene šipke. Franko je izvukao svoju kutijicu sa farbom i počeo četkicom da dodaje još bele na obraze. Kad je treći put spustio pogled prema kutijici, nije ni slutio šta će videti kad ga vrati na muzgavo ogledalo.

„Ijuuuuuuuuuuuuuuu!”

Odskočio je sa stolice i uhvatio se za srce.

„Pa lepo sam te molio da to više ne radiš!! Srce će mi stati!”

„Pa lepo sam i ja tebe molila da više ne koristiš moju garderobu, bez da me prvo obavestiš.”

Madam Mogan je gledala u karte. I u kuglu. Gledala je čak i u lavlje dlake, ali vrlo retko, s obzirom na izvesnu opasnost koju sa sobom nosi nabavka dotičnih sredstava... Ovaj put gledala je pravo u oči svom prijatelju Franku u odrazu muzgavog ogledala.

I nije joj bila potrebna nikakva natprirodna moć da ga provali...

„Rekao sam ti da mi je kod tebe nekako bolje svetlo...”, pravdao se pajac.

„Jesi, ali si lagao. Kao što i sad lažeš. Prvi put si se krio kod mene od one naporne prodavačice pečenih kukuruza koja je htela da se uda za tebe. Drugi put od onog kreze iz Glastauna koji je hteo da ti bude šegrt. Treći put si---”

„Dobro, dobro, razumeo sam.”

„Fam.”

„O, zdravo Gogo”, pozdravila je prisutnu pticu u sobi Madam Mogan. Franko je seo na taburić pored stola sa šminkom i skinuo šešir. Madam Mogan ga je ponudila karamelama.

„Probaj. Odlične su. Ima fantastična poslastičarnica u centru grada pored cvećare.”

„Ne mogu... Nisam raspoložen... Hvala ti.”

„Nema na čemu. Hoćeš ti?”, Madam Mogan je pružila Gogou kesicu sa karamelama, pocepavši je ipak malo rukom da bi mu bilo lakše da čapi jednu. Madam Mogan je bila jako fer igrač.

„Franko, odoh ja, imam neko gatanje zakazano za posle ručka. Došla sam samo po ogrtač. Ti ostani koliko ti volja.”

Franko je tugaljivo odmahnuo rukom. Što se više bližio trenutak predstave bilo mu je teže da guta. Strah da će se njemu poznato lice ponovo pojaviti u publici rastao je u njemu kao testo za krofne. Na suncu. Sa dve merice više kvasca nego što piše u originalnom receptu. Madam Mogan ogrnula je svoj crno-ljubičasti plašt i prsnula par kapi omiljenog parfema *Plišani šljunak*. Franko je i dalje imao samo jednu misao u glavi: *hoće li on opet doći na predstavu?* Madam je otvorila vrata i krenula na zakazani termin.

„Hoće”, rekla je Franku i zatvorila vrata za sobom.

Perje na ogrtačima zadrhtalo je od promaje.

Beba Balašević
FRANKO HAHAHIII
SAGA O MALIM I VELIKIM ČUDIMA

Izdavač
Balbelo, Novi Sad

Urednik
Strahinja Vujić

Lektura
Biljana Vasić

Ilustracija korica
Bob Živković

Dizajn korica
Staša Mogin

Grafička priprema
Igor Bolta

Štampa
Futura, Petrovaradin

Tiraž
Ko još broji?

© Copyright
Beba Balašević